

KIS NAP

Az ÉN BÁBUM. (lásd 279. l.)

AGNAR ÉS GEIROD.

— Germán ös rege. —

I.

AJDANÁBAN, nagyon régen, élt egy király, kinek Hrandunger volt neve; országának egyik szélén a tenger nyult el s közel a tengerparthoz feküdt a királyi palota is.

A királynak két fia volt. Agnar és Geirod, egyik tiz, másik nyolcz éves. A fiuknak legkedvesebb multságuk az volt, ha a tengerparton szaladgálhattak, bámulva a haragosan csapkodó, tajtékzó hullámokat. Néha egy csinos bárkában, melyet a király csináltatott számukra, halászni mentek a tengerre, de csak olyankor, midőn a víz egészen csendes volt s egy szellőcske sem fujt; mert arra még gyöngék valának, hogy a hullámok közt evezzenek.

Egy napon, midőn a két testvér ismét a tengerpartra ment, gyönyörű, tiszta és csendes idő volt, a tenger tükre pedig egészen mozdulatlan, mint egy nagy csendes tóé.

„Pompás idő csonakazásra,“ szól Geirod.

„Az igaz; még soha sem láttam a tengert ily csendesnek. Hozzuk elő a hálót és menjünk halászni Thor szigetére,“ felelt Agnar.

„Az messze van, sokáig kellene evezni, mert a vitorlákot hiába

feszítjük ki, nincs szél,“ jegyzé meg Geirod.

„Egy-két óráig könnyen elevezgetünk ily szép napon,“ szól Agnar s ezzel előkeresvén a nagy hálót, a bárkába léptek és tengerre szálltak.

Dalolva, jó kedvűen eveztek tova a sik tengeren Thor szigete felé, mivel pedig a lég oly csendes volt, elhatározták, hogy tovább eveznek, be, messze az oceánba.

„Szeretnék Viking lenni,“ szól Agnar, „olyan hős vitéz, ki egy szép hajón bekalandozza a tengereket és elfogja a kincsekkel megrakott kalmár-hajókat.“

„Nekem más izlésem van, én nem szeretem a kalandokat,“ felelt Geirod. „Én azt szeretném, ha király volnék egy szép, nagy országban s volna aranyom és ezüstöm a nélkül, hogy bánthanék valakit.“

Igy csevegtek össze-vissza s eveztek mindig tovább, nem figyelve arra, hogy sötét felhők kezdenek tornyosulni az égen s a vészmadarak sűrűn röpködnek körül. Jó idő mulva azonban Geirod mégis megszólalt.

„Agnar, szél kezd kerekedni, jó lenne hazafelé fordulnunk. Ha a vitorlákot kifeszítjük, hamarabb hazaérünk.“

„Hiába feszítjük ki a vitorlákot, a szél épen ellenkező irányból fuj,“ felelt Agnar.

Mégis megpróbálta azonban szétbontani a vitorlát s Geirodra a naszád kormányrudját bizta. De a hullámok már nagyon erősen csap-

kodtak
birta

„E
mányr
kiáltot

A
torlát
de ket
irányb
alatt
szétbo
gyorsa

A
rémes
és val
dühön
halász
habok
karolt
A vih
ömlött
szótlan

E
a ziva
tött,
szél
fiut
a söté
mok
szellő
irányb

„
sóhaj
A
sajkáj
gyüm
kor
haszn
ezébb

kodtak, a gyöngé kis Geirod nem bírta a kormánylapátot megtartani.

„Hagyd a vitorlát, segíts a kormányrudat helyes irányba hozni,“ kiáltott Geirod.

Agnar kibocsátá kezeiből a vitorlát és segíteni akart öcsésének; de ketten együtt sem bírták helyes irányba huzni a kormányrudat s ezalatt a viharos szél belekapott a szétboesátott vitorlákba és villámgyorsan ragadta a kis bárkát.

Az ég ezalatt teljesen elsötétült, rémesen dörgött s a villámok sűrűn és vakítón cikáztak, megvilágítva a dühöngő, tajtékzó hullámokat. A kis halászbárka pehelyként hanykódott a habokon s a két kis fiu remegve karolta át egymást, készen a halálra. A vihar borzasztón zúgott, a zápor ömlött s Agnar és Geirod átázva, szóltanul feküdtek a sajka fenekén.

Egész nap szakadatlanul tombolt a zivatar s már az éj is beköszöntött, és meg mindig nem szünt; a szél mindig tovább ragadta a két fiut hazájuktól. Végre éjjél tájban a sötét felhők elvonultak, a hullámok lesimultak s a kis bárkát enyhé szellő szeliden vitte előre ismeretlen irányba.

„Fázom és éhes is vagyok!“ sóhajtá Geirod.

Agnarnak eszébe jutott, hogy sajkájokban mindig szokott lenni gyümölcs és más eleség, melyet más-kor esonakázás közben ozsonnára használtak; egy kis láda volt e czélból az egyik ülés alatt. Agnar

fölyhitotta és csakugyan talált ott mindenféle jó eleséget, mellyel éhségüket csillapíthatták.

„Valjon hol vagyunk most?“ kérde Geirod.

„Nem tudom; de valahová majd csak eljutunk, mert a szellő elég sebesen hajtja vitorláinkat. Csodálom, hogy a vihar szét nem szaggatta a vitorlát. Sajkánk is egészen ép maradt.“

„Virrad-e már nem sokára?“

„Aligha. Most éjjél lehet. Aludjunk kissé.“

És a két fiúcska szépen lefeküdt a bárka aljába. Oly jóízűen aludtak a kiállott ijedség és fáradság után, mint a legpuhább vánkoson.

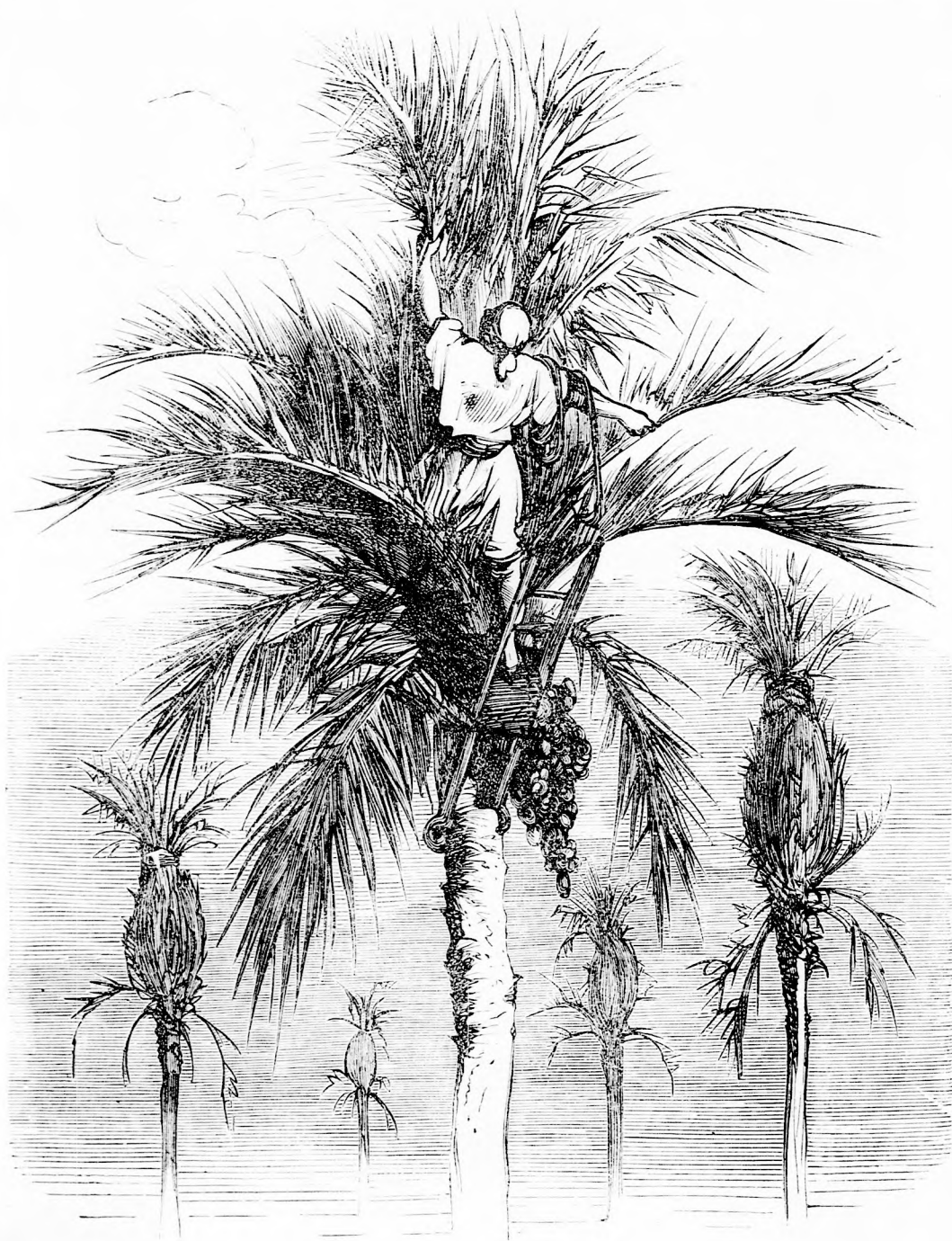
Agnar ébredt föl elébb és leste a nap felköltét. Végre a távol láthatár pirosodni kezdett, lassanként világos lön, majd előbukkant a nap is és ragyogón sütött le a tenger tükrére. A szellő folyvást vitte előre a bárkát s Agnar egyszerre a távolban szárazföldet pillantott meg. A föld mindig közelebb jutott s végre tisztán láthatóvá lett; szép erdős dombok, zöld mezők terültek ott el; de embernek sehol nyoma nem látszott.

„Kelj föl, Geirod, itt a szárazföld,“ szólt Agnar.

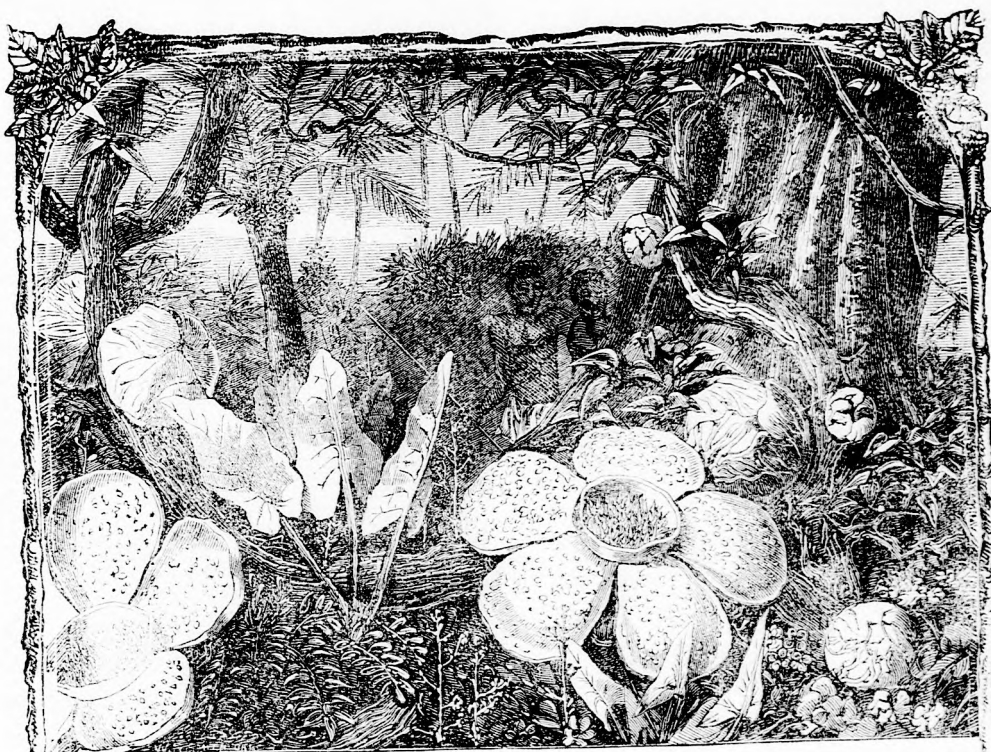
„Ah! ez nem a mi hazánk,“ szólt Geirod, fölébredve és szeméit dörzsölve.

„Mégis jobb, mint a tenger,“ szólt Agnar s ezzel mindketten megragadták az evezőket, rövid idő

(Folytatás a 278. lapon.)

A PÁLMAFA. (lásd 279. l.)

A LEGNAGYOBB VIRÁG A FÖLDÖN.

MIKOR ti, kis olvasóim, tavaszkor a mezőn jártok s virágokat szedtek, nem is gyanítjátok, hogy milyen apróságok a mi virágaink azokhoz képest, melyek India ős erdeiben tenyésznek. Egyszer Sir Raffles és dr. Arnold egy indiai erdőben járván, a szolgák figyelmeztették őket egy növényre. A két európai ember elbámult, — ilyen virágot még soha sem láttak. A virág szirmai egy-egy rőf hosszuk voltak, kelyhe pedig akkora, hogy öt akó víz belefért volna. Nem vihették magukkal az óriási virágot, csak egyes leveleit, hanem lerajzolták s a tudós világ aztán elnevezte a két feltaláló neve után „Rafflesia Arnoldi“-virágnak.

(Folytatás a 275. laphoz.)

alatt a parthoz vezették sajkájukat és nagy örömmel kiszálltak a szárazföldre.

II.

Átázva az esőtől, nagyon jól esett a két testvérnek leheverészni a puha pázsitra és menten minden veszedelemtől, melegedni a nap sugarainál. Mély csend uralkodott körülöttük a mezőkön s az erdőből, mely távolabb emelkedett, csak a madarak zengése hallatszott.

„Elég szép vidékre jutottunk,“ szólt Agnar, „és úgy látszik, itt egészen magunk leszünk. Itt aztán lehetsz király, Geirod, nem fog senki háborgatni.“

De alig mondta ki e szavakat, midőn az erdő szélén egy szálas, izmos termetű férfi jelent meg. Magas süvege és hosszú kék ruhája volt, minőt a fiuk még soha sem láttak. Az idegen lassan közeledett a két fiuhoz és arca nyájasnak látszott.

Agnar és Geirod elébe mentek és elmondták neki, mily szerencsétlenség történt velök és hogy jutottak ide. Mikor elvégezték, az idegen így szólt:

„Bizony, fiaim, ti most vissza nem térhettek hazátokba, mert gyöngék vagytok még arra, hogy a tengeren evezetek. Maradjatok addig itt, míg kissé megnőttök és megerősödtök; én és feleségem majd gondot viselünk reátok. Majd ha

megjön az ideje, adok nektek hajót, melyen haza mehettek.“

A fiuk megörültek e nyájas szavakra és örömmel követték az idegent az erdőbe, hol egy csinos ház állott. — A házban szintén kék ruhába öltözött asszonyt találtak; fején ezüstös szalaggal megkötött kendő volt. A nő épen oly nyájasan fogadta a fiukat, mint férje; epret és más gyümölcsöt, kenyeret hozott nekik, jó friss tejecskét is hozzá s Agnar és Geirod igen jó étvágygal falatoztak.

Itt az erdőben élt ezután a két testvér szíves házigazdájával. Napról napra erősödtek és nagyobbra nőttek.

A gazda különösen megszerette Geirodot; nyájas volt Agnar iránt is, de Geirod nyilván kedvence volt, mindig magával vitte az erdőbe és mezőkre, magyarázott neki mindenfélét és tanitgatta, mintha atyja volt volna; annyira megbarátkoztak, hogy nem is tudtak többé egymás nélkül el-lemni.

Az asszony pedig Agnart kedvelte meg s midőn férje Geiroddal künn jártak a mezőkön, a nő Agnart tanította mindenféle; együtt fejték a juhokat, csináltak sajtot, főztek, sütöttek s megtanította még fenni és szőnni, aztán ruhát készíteni is.

Igy éltek Agnar és Geirod hónapokig és boldogok valának.

(Folytatása következik.)

AZ ÉN BÁBUM.

(Képpel a czimlapon.)

Kék a szemed gömbölyü,
Rózsa-arcod gyönyörű
Megypiros az ajakad
Szőke fürtös a hajad.
De a bőröd kecskebőr
És a szived borjuszőr
Ha varrtam rád gyönyöröm:
Sohsem mondtad köszönöm.
S hogy varráskor szurt a tűm
Nem jajgattál gyönyörüm.
S ha dalt dalolék neked
Nem nyertem tetszésedet.
Bántad is te bármilyen
Szép volt ez én énekem.
Ha fölshalagoztalak,
Te bohócska báb-alak
Te kis hülyes ostoba:
Nem köszönted meg soha.
Hiszen, mikor akkora
Voltam mint te, kis baba:
És sem voltam sokkal több
Én sem voltam sokkal szebb.
S mit te sohsem művelél:
Sirtam-rittam mint a szél.
A dalt meg nem köszöném,
Kis hátatlan voltam én.
S akár milyen szép vala
Rajtam a fehér ruha
Csak sirással fizetém:
Bizony ilyen voltam én.
Ámde most másképp vagyok,
Magamat el nem hagyom.
Nehogy rám azt mondhassák,
Hogy oly mulya, bamba vagyok
Mint kezemben a fabáb.

A VÁNDOR.

Szegény vándor utra kél,
Zúg, bömböl a szörnyű szél
Utja erdőn át viszen
Nincs hajlék közeliben.
Hó is esik vastagon
El-elsiklik a fagyon.

El is fárad s oly sötét —
Azt sem tudja hova lép,
Mig eltéved a szegény.
Fáradt vándorló legény,
Az éjszaka is leszáll
Hajh, a vándor meg-megáll.
S egy tölgyfanák tövibe
Fáradt fejét hajtja le.

S szempilláit hunyva le
Mély álomba merüle.
A halál környékezi.
Jég-kezeit reá teszi
S hullván, lengvén lefele.
Hó lesz a szemfödele.

A PÁLMA FA.

(Képpel a 276.)

A pálwafa hajdanában Judaea ked-
vencz jelvénye volt s a régi könyvekben
és hagyományokban sokszor említettik.
Levelei 8 — 9 láb hosszúak s megszártva
szétküldetnek a katolikus országokba, hol
szent körmeneteknél használják virág-
vasárnapon — husvét előtt, — annak
emlékezetére, hogy Jézus Jeruzsálemben
bevonult és a nép pálmaágakkal üdvözölte
őt, az üdvözítőt.

„CSIBA TE!” (lásd 287. l.)

B

ham
ják.

nén

maj
kan
ven
gyü
már
kap
vár
ott
nén
egy
rak

A HAT SZILVASZEM.

ERZSIKE, Erzsike! Jöszte csak ide!“ hangzott a kamarából Ágnes néni szava.

A kis Erzsike fülelt s hamarjában nem tudta, honnan hívják.

„Ágnes néni! Hol van? Ágnes néni!“ így kiáltgatott.

„Itt a kamrában!“

Erzsike szaladt le a lépcsőn, majd hogy nyakát nem szegte. A kamrába menni, az volt az ő kedvenc vágya! Ott van a sok szép gyümölcs, sok jó befőtt s ezekre már nézni is jól esik, hát még ha kapni lehetne belőle! Nem sokáig váratott tehát magára, csakhamar ott termett a kamrában, hol Ágnes néni épen egy nagy tábla befőttet, egy másikba pedig nyers gyümölcsöt rakogatott.

„Mit csinál nénike?“ kérdé Erzsike.

„Készítetek egy kis nyalánkságot estére. Ma Etelkának nevenapja van, néhány kis leányt hívtam ide és mulatni fogtok.“

„Oh, kedves jó nénike! Be pompás lesz ez!“ kiáltott a kis Erzsike ugrándozva örömeiben. Hanem ezalatt mindig arra a sok szép gyümölcsre nézett s kivált ott a kosárban volt szilva, — ah! olyan szépek, olyan nagyok voltak, akár a baraczk. — Kérni nem mert, hanem más módon igyekezett a jó ezsonnához jutni.

„Minek hívott nénike? Ugy-e ad valamit?“ szólt mindig a szilvára nézve.

„Igen, adok valamit. Itt van hat szép szilvaszem, ezen osztogatok meg Etelkával; három a tied, három Etelkéé.“

Ezzel Ágnes néni elővette a szilvát és Erzsikének kötényébe tette.

Ott volt mind a hat s a kis leány szökdécselve ment ki, hogy megosztassa testvérel.

De mikor fölfelé ment a lépcsőn úgy érezte Erzsike, hogy nagyon fáradt, jó lesz kissé pihenni; leült tehát és elővevén szilváit, gyönyörködött azokban. Olyan csábítóan kacsintgattak azok a szilvák, hogy nem tudott ellenállani.

„Egyet megeszem,“ gondolá — „Hiszen három az enyém, tehát megehetem.“

Pompás volt, édes mint a cukor s Erzsike nem bírta megállani, hogy még egyet meg ne egyék, azzal biztatván magát, hogy szabad, hiszen hármat neki adott Ágnes néni. Miután a másodikat is megette, hamar fölugrott és bement a szobába, hol Etelka épen bábujával játszott.

„Mi van a kötényedben?“ kérdé Etelka.

„Szilva! Ágnes néni adta, hogy megosztozzuk,“ felelt Erzsike, kikapva a szilvákat.

„Négy darab, — tehát kettő enyém, kettő tied.“

Etelka jóízűen megette a maga két szilváját, de Erzsikének, tudja Isten miért, nem akart olyan jól ízleni; pedig most is csak olyan pompás volt, mint midőn a lépcsőn ette. De érezte, hogy nem helyesen cselekedett, s midőn a negyedikbe harapott, alig bírta lenyelni.

Épen megették a szilvát, midőn belépett Ágnes néni és kérdé:

„No's, jó volt a szilva?“ Aztán közelebb lépett s látta, hogy az asztalon csak négy szilvamag van. „Hogy van ez? Remélem, nem nyeltétek le a magokat is? Csak négy magot látok.“

Erzsike lángvörös lett.

„Hiszen csak négy szilvát adott Ágnes néni,“ szólt Etelka.

„Dehogy! Hatot adtam! Erzsi,

hová tettél két szilvát? Leejtetted talán?“

Erzsike, mint láttuk, rosszul cselekedett és restelte is szörnyen; de azért nem akart hazudni s a kérdésre azt felelte, hogy: nem!

„Hát hová lett? Megetted?“

„Meg!“

„És aztán csak kettőt adtál Etelkának?“

„Csak!“

„Ez csunya tett volt, Erzsi! Menj, haragszom!“ S ezzel Ágnes néni kiment.

Erzsike megszégyenülten, pirulva állt egy ideig a szoba közepén, aztán egy sarokba vonult és zokogott. — Etelka hozzáfutott és vigasztalta, mondta, hogy ő nem sajnálja a szilvát, de hiába! Erzsike tudta, hogy rosszat tett.

Nem sokára zaj és járás-kelés hallatszott a többi szobából. Ágnes néni kihivatta Etelkát; megjöttek barátnői, sok kis leány és játszva, mulatva töltötték az estét, közben lakmarozván sok jó gyümölcsből és süteményből.

Erzsikének pedig nem volt szabad kijönni a szobából, hol egymaga ült és hallgatta, hogy mulatnak a többiek. Ez még keservebben esett neki s addig-addig sirt, míg végre elaludt a pamlagon. Ekkor aztán levetkőztették és szépecskén ágyba fektették.

Másnap reggel Ágnes néni kérdezé Erzsikétől:

„Tudod-e, miért nem volt szabad tegnap mulatnod a többiekkel?”

„Tudom,” szólta Erzsike szégyenkezve. „Mebántam rossz tettemet, nem is teszem soha többé, csak bocsásson meg Ágnes néni!”

Ágnes néni megcsókolta a kis leányt s ez meg is tartotta szavát. Én legalább nem hallottam, hogy valaha még aztán ilyenféle csinyt elkövetett volna azóta.

A FOGOLY MACSKÁJA.

— Igaz történetke. —

NEM régen egy nagy képtárt látogattam meg, hol kívülem még sokan voltak mások is. Különösen két gyermek nézegette figyelemmel a képeket (lásd a képet a 285. l.) s egyszerre meglepetve állottak meg egy szép festmény előtt, mely egy sötét börtönbe zárt embert ábrázolt, ki egy macskát simogatott.

„Valjon ki lehetett ez?”

„És hogy jutott a macska is börtönbe?”

Igy kérdezősködtek s mivel én épen hallottam e kérdéseket és tudtam is a történetet, elmondtam nekik és most nektek is elmondom, kis olvasóim. A történet igaz és így szól:

Hajdanában, mikor még nemesak az országok viseltek háborút egymás ellen, hanem egy-egy országban magában is a hatalmas főurak egymás

közt czivakodtak s fegyveres néppel rohanták meg egymást, két ilyen hatalmas ur egyszer összeveszett és sokáig üldözte egymást. Az egyiknek végre esel által sikerült éjjel a másiknak várát elfoglalni, katonáit leölni s őt magát elfogni. Eleintén meg akarta ölni, de aztán mégis megkegyelmezett, megkötöztette ellenfelét s magával hurcolta erős várába, hol erős toronyba csukatta és szigoruan őriztette.

A szegény fogoly busan, elhagyottan ült tömlöczében, tagjai a hidegtől megdermedtek, s az éhség is gyötörte. Börtöne ablakából alig láthatá az eget s csak a vár egyik épületének tetejére nyílt kilátása. Itt állt egyszer ismét és szomorú gondolatokba merült, midőn hirtelen öröm lepte meg; arca és szive dobogni kezdett, mint egy kis gyermeké valamely szép játékszer láttára. Mit gondoltok, mit látott? Nem mást, mint egy szép kis fehér cziczát.

A czicza a padlásról az ablakpárkányra ugrott és csodálkozva nézte a sápadt fogolyt, ki édesgető szavakkal hívogatta magához. Egy ideig habozni látszott a czicza, de aztán keresztül bujt az ablak rostélyzatán s engedte magát megfogni és czirógatni. A szegény fogoly szinte boldog volt a kis állat bizalmas dörmögésén; hiszen hónapok óta nem látott mást, mint durva börtönőrét, ki legfeljebb ütésre emelte kezét.

A fogoly ölébe vette a cziczát és simogatta, míg végre mindketten

szépecskén elaludtak. Midőn a fogoly fölébredt, azt hitte, hogy csak álmodott, mert a cziczának nyoma sem volt többé s minden oly csendes, elhagyatott volt ismét, mint azelőtt; oda ment az ablakhoz, de a cziczát nem látta a háztetőn; csak galambok röpködtek ott nagy számban.

Szomorkodott a czicza eltünése fölött, — pedig kár volt ezt tennie, mert a macska nem sokára ismét megjelent az ablaknál s most már bátran beugrott, egy egeret hozva szájában; lettete a fogoly lábaihoz s fölnézett, mintha mondani akarta volna:

„Nagyon sajnálom, de hamarjában jobbat nem hozhattam.“

A fogoly nagy örömmel kapta föl a bohó kis állatot s játszott vele sokáig, ami által mégis némi elszóródást nyert szomorú börtönében.

Igy tartott ez több napig, a czicza minden nap eljött és játszadozott a tömlőczben. Ezalatt, ugy látszik, észrevette, hogy itt bizony nem valami bőséges élet van, mert egy reggel, midőn ismét szokott látogatását tette, egy szép galambot hozott fogai közt s letette a fogoly lábaihoz; talán azt gondolta, hogy ha az egeret meg nem eszi, a galamb talán inkább kedvére lesz.

És a szegény fogolynak, kit kegyetlen ellenségei éhséggel gyötörtek, valóban jól is esett volna a galamb-sült, — de hát így nyersen tollastul meg nem ehet. De mégis jutott eszébe valami.

Midőn a börtönőr nem sokára

belépett és száraz kenyeret és vizet hozott a fogolynak, ez panaszkodott, hogy az éhség gyöttri és kérte, adnának neki valami jobb eledelt.

„Nem szabad mást hoznom, mint a mit uram ad.“

„De hát ha én adnék valamit, megsütné számomra?“

A börtönőr nagyot nevetett.

„Azt, amit ön ad? — No, azt ugyan megsüthetem.“ Azt gondolta, hogy a szegény fogoly patkányt vagy egeret fogott.

„De szavát adja, hogy megteszi?“

„Becsületszavamat.“

Ekkor a fogoly előmutatta a galambot s elbeszélte a csodálkozó börtönőrnek, hogy jutott hozzá és mutatta a cziczát, mely egy sarokban csendesen szunyókált.

A börtönőr megtartotta szavát s estére a fogolynak jó galamb-sültje volt s azután még többször is, mert a czicza szorgalmasan vadászott számára.

Hire ment a dolognak a vár népe közt s nem sokára meghallotta a hatalmas várur is. A kis állat e tette meghatotta a gögös ember szívét, fölhivatta magához a foglyot, kibékült vele és szabadon bocsátá. A volt fogoly ajándéku kérté magának a kis cziczát, mely vigasztalója volt a börtönben és megszabadulását is okozta. — Magával vitte saját várába és képzelhetni, hogy a cziczának pompás dolga volt aztán élte fogytaig.

A KÉPTÁRBAN. (lásd 283. l.)

BETTIKE RÓZSÁJA.

PEST egyik szűk utcájában, egy magas, négyemeletes, szűk udvaru házban élt Bettike. Atyja szabó volt, de beteg levén, nem dolgozhatott és így a család nagy szűkségben szenvedett. Szűk, sötét szobáskában laktak s Bettike soha sem látott egyebet, mint a keskeny udvart s a kapu előtt az utcát, hol kis testvérével, Palikával, bámulni szokta a járó-kelőket.

Egy szép nyári délután a kis Pali sétálni akart és Bettike vele ment; végig sétáltak az utcán, aztán egy nagy térre jöttek, aztán ismét egy hosszú utcába, melyben még soha sem voltak és végre egy szép nagy épület elé jutottak, mely egy vasrácsozattal kerített kert közepén volt. Bettike bámulva állt meg a szép épület előtt s gyönyörködött a be- és kijáró tarka népségen. Egy nagy lépcsőn mentek föl az emberek az épületbe s Bettike és Palika végre egészen a lépcsőig mentek és nagyon szerették volna tudni, valjon mi történik ott benn.

Egyszerre fényes hintó robogott elő s ebből egy öreg asszonyság és egy fiatal leány szállott ki. A leány oly szép, szelid arcú volt, hogy Bettike akár angyalnak is hitte volna; szőke haja hosszan ömlött alá, s fehér ruhába volt öltözve.

A mint Bettike így bámul, a szép uri leány hozzá lép és megszólítja:

„Szeretnél te is bejönni, kis leány?”

„Oh igen!”

„Jöszte hát velem, majd beviszlek,” s ezzel kézen fogta Bettikét. Az ajtónál fizetett egy ott álló urnak s aztán beléptek.

„Most körüljárhatsz itt, a mint neked tetszik,” szölt a szép leány. „Remélem, jól fogsz mulatni,” s ezzel más irányba ment.

Bettike és Palika eleinte nem mertek mozdulni a sok uri nép közt; egy nagy, igen nagy csarnokban voltak, mely tele volt a leggyönyörűbb virágcsoporiokkal.

Lassan-lassan a két gyermek neki-bátorodott s közelebből nézték a gyönyörű virágokat; minden csoportnál egy kis lapon olvasható volt ilyen fölírás: „Tenyésztette és kiállította N. N.” és így Bettike végre kitalálta, hogy virág-kiállításban vannak. Épen egy gyönyörű rózsacsoportot bámultak, midőn hozzájuk lépett azon szép leány, ki bevezette őket.

„Tetszenek ezek a rózsák?”, kérdé Bettitől.

„Oh nagyon!”

„Szeretted a virágokat? Vannak virágjaid?”

„Nagyon szeretem! De nincs semmiféle virágom.”

„Nos, adok én neked. Ezek az én rózsáim; nézd e kicsinyke rózsát, ebből gondos ápolás mellett épen oly gyönyörű nagy rózsá lehet, mint

ezek a többiek. Ezt neked adom; ha jól ápolod, esztendőre majd elhozhatod kiállításra."

A jó kisasszony kezébe adta Bettikének a virágsuprot s megmagyarázta neki, hogyan kell azzal bánni. Bettike alig tudott hová lenni örömeben és ujjongva tért haza. Azután gondosan ápolta rózsáját; reggel, este ápolgatta, kitette a napra, locsolgatta, tisztogatta és a rózsza hétről-hétre szebb lett. Esztendőre megint volt virágkiállítás és Bettike is elvitte oda a maga rózsáját.

Megint sok nép tolongott a szép nagy épületben s köztök most Bettike is. A csarnok tele volt ismét gyönyörű virágokkal. Egyszerre csendlön a csarnokban s mindenki egy asztal felé nézett, melynél több, feketébe öltözött ur ült. Egyikök fölállott és szólt:

"Most a jutalmak kiosztása következik. A legszebb rózsát Bettike nevű kis leány állította ki, s így övé az első díj, 25 forint."

Bettike majd elájult örömeben. Átadták neki a pénzt s ő sietett haza és átadta a nyert összeget szüleinek. Ezzel jócskán segítve volt a család szükségén; nem sokára aztán a beteg atya is fölgyógyult s ismét boldogul éltek mindnyájan.

A THEA.

Bizonyosan láttatok már mindnyájan theát, kis olvasóim, sőt sokan közületek ittak is már. De tudjátok-e, honnan származik a thea?

Azt már elmondtam egyszer, hogy messze tőlünk Ázsiában van egy nagy ország: Kiua, melynek lakosai sok részben igen művelt, szorgalmas emberek, csak hogy megint szokásaik a mieinktől sokban el is térnek. E kínaiaktól kapjuk a theát, melyet ők nagy fáradsággal termesztenek.

A thea egy kis törpe fa, bokor, melynek három év kell, míg megnő annyira, hogy theát ad. A thea pedig nem egyéb, mint a bokor levele, melyet nagy gondnal összegyűjtnek.

Mikor a thea leveleinek leszedésére közeledik az idő, a kínai nagyon óvatos eledelére, nehogy olyasmit egyék, a mitől bűzös lehelletet kapna; tisztaságra is vigyázniuk kell. A leszedett leveleket igen forró kemenczébe teszik, jól megszáritják s aztán összesodorgatják és szelenczékbe rakják úgy, hogy levegő ne férhessen hozzá. Azután hajókra szállítják és így kapjuk mi, kiknek kivált télen kedves italt nyújt.

„CSIBA TE!”

(Képpel a 280. l.)

Csiba Pajkos, csiba te,
Nem te ülsz az ölembe!
Kiesi fiam háza az,
Megértetted, kis kuvasz?

Majd fog veled játszani
Mikor megnő kis Dani.
De még mostan kiesike
Azért Pajkos: csiba te!

VAS GERŐ

a kemény vitéz

halála.

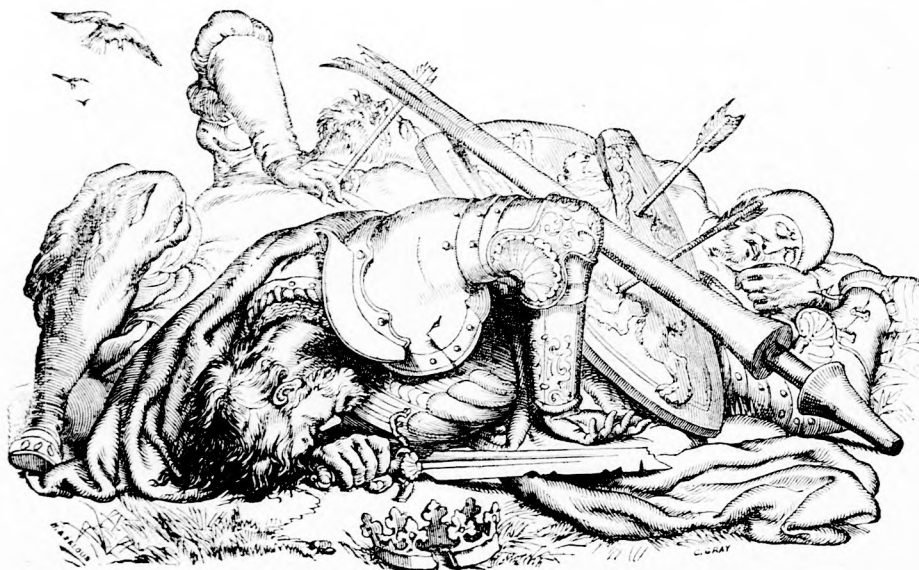
A drága, szeretett honért
Utolszor küzködött.
„Szivemnek forró véreért
Hűsítő csepp vizet!”

Igy nyög, hörög fel a vitéz
És hátra dől feje.
Megtört szeme az égre néz,
Magsajg szörnyű sebe.

És hogy fölnéz s széjjeltekint
Meggillant ott közel
Egy haldokló ellent ki int
És tart felé vizet.

A küzdtéren ledőlt amott
A hősi Vas Gerő.
Sok vére folyt, ellankadott
A kar, a hadverő.

„Kinod nagyobb s benned a szomj
Még inkább égető!”
Ezt suttogá és hátra dőlt —
Igy halt meg Vas Gerő.

Kiadatott és nyomatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡